

Recomane tenebres

Vicent Andrés Estellés

Les nits que van fent la nit

Voldria escriure, ara, un amable poema
parlant de certes coses que encara hi ha d'amables,
segons crec o m'han dit el veí del costat.
Vull ser amable, avui vull dir coses amables:
aniria per tota la casa a genolls
buscant coses amables, preguntant que avui em siguin
donades certes coses que siguin ben amables.
He perdut el costum de les coses amables;
ja se sap el que són les coses d'aquest món...
He perdut el costum, no sé on les he deixades,
és possible al cafè, és possible en un banc
d'un passeig qualsevol, és possible, és possible...
Vaja vosté a saber. Ara, però és de nit
i francament no són hores d'anar buscant
coses amables, coses tendres, coses amables,
exactament: està tancat ara el cafè
hi ha fosc al passeig, s'hi troben certes dones
que volen certes coses, estic cansat, no tinc
ganes de res de res, serà millor que em gite,
demà serà altre dia i ja se'm passarà
aquest desig, aquesta mania fulgurant
de les coses amables que m'ha vingut de sobte.
Que m'ha vingut de sobte. Vull dir: que m'ha vingut